

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Daňkové a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla, v právní věci žalobce **S.B.** zastoupeného JUDr. J.V., proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.12.2010, č.j. ŽP/8868/10,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6.12.2010, č.j. ŽP/8868/10 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jako opožděné zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Sušice (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 12.5.2010, č.j. 1827/09/ZPR/Kal (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).

Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci podle § 122 odst. 1 písm. d) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, uložena pokuta ve výši 30.000 Kč, za „*správní delikt podle ust. 116 odst. 1 písm. d) bod 4 vodního zákona, v daném případě za nakládání povrchovými vodami v množství přesahujícím 4 m³/s na vodním díle MVE Radešov v kraji Plzeňském, obec Renštein, k.ú. Radešov u Renštejna, p.p.č. 166/2, vodní tok Otava, jez v ř.km 106,558, č.h.p. 1-08-01-046, bez povolení vodoprávního úřadu podle § 8 odst. 1 písm. a) vodního zákona, příp. povolení vodohospodářského orgánu podle dřívějších právních předpisů na úseku vodního*

hospodářství dne 23.3.2010 a dne 22.4.2010.“ Žalobci byla současně uložena povinnost zaplatit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že je třeba konstatovat, že ustanovení § 92 správního řádu ukládá správnímu úřadu zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Tedy opožděně podané odvolání je nutné brát jako podnět k mimořádnému opravnému prostředku nebo zahájení nového řízení na žádost nebo z úřední povinnosti. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že se otázkou mimořádných opravných prostředků zabýval, avšak dospěl k názoru, že nebyly shledány důvody pro obnovu řízení, neboť správní delikt se váže na neplnění rozhodnutí Okresního úřadu Klatovy, referátu životního prostředí, ze dne 26.11.2002, zn. ŽP 1825/2002. Žalobce uvedl, že se domnívá, že předpoklady pro obnovu řízení ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) zde jsou, neboť vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které existovaly v době původního řízení, avšak účastník řízení je nemohl uplatnit, neboť byly získány až v průběhu odvolací doby, resp. na samém jejím konci. Tyto neznámé skutečnosti jsou dány důkazem - opisem dokumentů výměru Zemského úřadu v Praze čís. 269,239 ai 19307 30-1424/5 ai 1929 ze dne 22.5.1930 a výměru Zemského úřadu v Praze čís. 506.739 ai 19297 30.1424/2 ai 1929 ze dne 17.2.1930, které byly předloženy v rámci opožděného odvolání, z nichž vyplývá, že zakládají právo účastníka řízení k nakládání s povrchovými vodami pro vodní dílo MVE Radešov v množství 9,11 m³/s. Rozhodnutím Okresního národního výboru v Klatovech ze dne 14.12.1972, č.j. Vod. 8506/72-404, bylo toto oprávnění v souladu s § 35 zákona č. 11/1955 Sb., o vodním hospodářství, přezkoušeno a potvrzeno. Tyto doklady byly objeveny ve Státním okresním archivu v Klatovech. Přestože žalobce při ústním jednání na vodoprávním úřadě požadoval, aby se tento správní úřad zabýval možností nalezení původních vodních práv, neboť vodní elektrárna byla trvale v provozu ode dne jejího prvního spuštění v roce 1930, vodoprávní úřad tuto skutečnost zcela odmítl s tím, že je pouze věcí provozovatele, aby dokladoval své oprávnění. Žalobce dále konstatoval, že obnova řízení je jedním z mimořádných opravných prostředků, který směřuje proti pravomocným správním rozhodnutím. Důvodem obnovy podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je skutečnost, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Z dikce zákona vyplývá, že při splnění zákonem stanovených podmínek má účastník řízení právní nárok na obnovu řízení a správní orgán má naopak povinnost ji na návrh účastníka povolit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí však uvádí, že doklady předložené žalobcem s podaným odvoláním a v odvolání uváděné skutečnosti nemohou být důvodem pro obnovu řízení, neboť nemají vliv na správní delikt, který se v zásadě váže na neplnění rozhodnutí Okresního úřadu Klatovy, referátu životního prostředí, ze dne 26.11.2002, ŽP 1825/2002, které právní stav a podmínky provozu MVE změnilo. Vodoprávní úřad vždy setrval na svém právním názoru, že ve výroku rozhodnutí Okresního úřadu Klatovy ze dne 11.1.2000, č.j. 2926/99, o dodatečném povolení stavby, a to osazení přímoproudé horizontální Kaplanovy turbíny HH 860 je zřejmé, že vlastník MVE Radešov má právo nakládat s povrchovou vodou ve výši max. 4,0 m³/s. Dále vodoprávní úřad uvádí, že v povolení k nakládání s vodami, které bylo vydáno dne 14.12.1972 pod č.j. Vod 8506/72-404 sice není uvedeno konkrétní množství povrchových vod, ale vztahuje se pouze k jedné kaplanově turbíně. Z rozhodnutí Okresního úřadu ze dne 11.1.2000, č.j. 2926/99, kterým bylo dodatečně povoleno osazení další turbíny HH 860 s max. průtokem 3,0 m³/s pak jednoznačně mělo vyplývat, že limitní množství, které může být do náhonu přivedeno jsou 4 m³/s, a to bez ohledu na počet turbín. Rozhodnutí Okresního úřadu

Klatovy, referátu životního prostředí, ze dne 26.11.2002, č.j. ŽP 1825/2002 (kolaudační rozhodnutí - povolení užívání stavby vodních děl, kterým se povoluje užívání nově osazené turbíny HH 860 v MVE Radešov), které mělo být porušeno, obsahuje podmínky, za nichž užívání stavby vodních děl (tedy nově instalované jedné turbíny HH 860). Jednou z podmínek je užívání v souladu s podmínkami a povinnostmi obsaženými v rozhodnutí OkÚ Klatovy, RŽP ze dne 11.1.2000, č.j. ŽP 2926/99. Toto rozhodnutí je rozhodnutím, kterým se dodatečně povoluje osazení turbíny HH 860 místo stávajících dvou turbín MT 5. Nutno podotknouti, že ve stávající malé vodní elektrárně z roku 1930 byly původně dvě turbíny, jedna Kaplanova turbína a jedna turbína MT 5. Později, neznámo kdy, byla do MVE vsazena třetí turbína MT 5. V roce 1972, kdy malou vodní elektrárnu vlastnil stát a v obhospodařování jej měl s.p. Západočeské energetické závody, byla v provozu pouze Kaplanova turbína. V tomto roce bylo vydáno i rozhodnutí o přezkoušení podle § 35 zákona č. 11/1955 Sb. Tedy všechna rozhodnutí, jak jsou napadeným rozhodnutím uváděna, se vztahují pouze a jedině na nově vsazenou Kaplanovu turbínu HH 860. Žádné z těchto rozhodnutí se však nevztahovalo na stávající Kaplanovu turbínu, která zde je v provozu již od roku 1930. Žalobce uvedl, že je rovněž třeba konstatovat, že jak v napadeném rozhodnutí, tak v prvoinstančním rozhodnutí, se odvolávají na porušení § 116 odst. 1 písm. d) bod 4 vodního zákona, avšak v odůvodnění se vždy uvádí neplnění rozhodnutí Okresního úřadu Klatovy, referátu životního prostředí, ze dne 26.11.2002, č.j. ŽP 1825/2002, což by samo o sobě neznamenal žádné porušení ustanovení vodního zákona, na základě něhož by bylo možné žalobce postihnout pokutou. Podle ustanovení § 68 odst. 1 správního řádu rozhodnutí musí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání. Podle odst. 2 citovaného ustanovení výrok obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto. Výrok rozhodnutí musí tedy být přesný a určitý, musí z něj být zřejmé, co bylo předmětem rozhodování a na základě jakého ustanovení a právního předpisu správní orgán rozhodl. Výrok rozhodnutí, kterým správní orgán ukládá odpovědnému subjektu správní sankci za správní delikt, nemůže pak pouze obecně konstatovat porušení povinnosti, ale musí v něm být jednoznačně uvedeno, za jaké konkrétní jednání je odpovědný subjekt sankčně postižen (trestán) a k naplnění které konkrétní skutkové podstaty deliktu tudíž tímto protiprávním jednáním došlo. Pokud jde o vlastní deliktní jednání, je nutno poznamenat, že správní orgán musí postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud vodoprávní úřad uvádí ve výroku, že obviněný z deliktu nakládal s povrchovými vodami bez povolení, pak v odůvodnění konstatuje, že povolením k nakládání s vodami ze dne 14.12.1972, č.j. Vod 8506/72-404, nestanovuje konkrétní množství vody, ale údajně se vztahuje pouze na jednu turbínu. Množství 4 m³/s pak odvozuje od rozhodnutí Okresního úřadu Klatovy, RŽP, ze dne 11.1.2000, kterým tento vodoprávní úřad udělil žalobci dodatečné povolení ke zřízení vodohospodářského díla a schválil manipulační řád pro MVE Radešov na dobu do 31.5.2000. Toto rozhodnutí není rozhodnutím o nakládání s povrchovými vodami ve smyslu § 8 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, ve svém výroku předchozí povolení k nakládání s vodami ani nezrušilo, ani nezměnilo. Pouze na str. 1 rozhodnutí se uvádí v posledním odstavci povinnost osazení vodní značky - cejchu na vtoku do náhonu omezující max. povolený odběr povrchové vody v množství 4 m³/s a na levém pilíři jezu vyznačující min. sanační průtok v Otavě Q₃₆₄ pro výpočtové hodnoty bez ohledu na propustnost pravé (larzenové) části jezu v termínu do 31.5.2000. V žádném případě však nejde o rozhodnutí, kterým bylo povoleno či změněno povolení k nakládání s vodami ve smyslu zákona č. 138/1973 Sb., o vodách. Stanovuje pouze povinnost osazení vodní značky - cejchu. Ustanovení § 8 odst. 4 zákona č. 138/1973 Sb. uvádělo, že pokud vodohospodářský orgán nestanovil jinak, přecházejí práva a povinnosti vyplývající z povolení, které bylo uděleno pro účel spojený s užíváním určitého nemovitého

majetku, na dalšího nabyvatele, popřípadě uživatele takového majetku, pokud bude nadále tento majetek sloužit účelu, pro který bylo povolení uděleno. Další nabyvatelé, popřípadě uživatelé jsou povinni oznámit vodohospodářským orgánům, že došlo k převodu nebo přechodu majetku, s nímž bylo spojeno povolení, a to do dvou měsíců ode dne jeho převodu. Z daného vyplýval jednoznačně přechod práv a povinností z povolení, které bylo uděleno pro účel spojený s užíváním určitého nemovitého majetku na dalšího nabyvatele. Případná výměna turbíny však nemá vliv na účel užívání nemovitosti jako takové. Z jakého rozhodnutí či předpisu vodoprávní úřad usuzoval, že jsou povoleny pouze 4 m³/s však nikdy nebyl schopen doložit. Pokud by vodoprávní úřad setrval na svém názoru, že množství vody se vztahuje na jednu turbínu, musí rovněž uvést, na kterou že to turbínu se má takové množství vody vztahovat. Zřejmě by to pak mělo být na nově povolenou turbínu, neboť stávající turbína má své vlastní nakládání s vodami. Takováto úvaha by však neměla žádnou logiku, neměla by oporu v žádném právním předpise ani rozhodnutí, neboť nakládání s vodami se vždy povolovalo na celé vodní dílo malé vodní elektrárny, nikoli pouze na tu či onu turbínu. Žalobce namítal, že z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 3.2.2005, sp.zn. 22 Cdo 1400/2004, vyplývá, že tvrdí-li někdo, že oprávnění k nakládání s vodami zaniklo, je na něm, aby toto prokázal. Krajský úřad však takový důkaz k dispozici nemá. K tomu, že MVE byla průběžně v provozu až do současné doby není pochyb. Správní akt je jednostranným projevem vůle správního orgánu. Vůle orgánu založit, změnit nebo zrušit (případně stvrdit) oprávnění nebo povinnosti subjektu musí být navenek orgánem projevena. Byl-li akt vydán, původce a adresát se poté již nemohou chovat, jako by aktu nebylo a musí akt respektovat. Jsou jím vázáni do doby, než platnost aktu zanikne. Správní orgán nemůže proto platný akt libovolně měnit nebo zrušit. Platnost aktu zaniká zrušením (změnou) aktu, nebo je-li doba platnosti vázána na určitou podmínku, splněním této podmínky. Z uvedeného tedy vyplývá, že práva založená v roce 1930 a v souladu se zákonem č. 11/1955 Sb. přezkoušená jsou v platnosti, neboť žádný správní orgán svým rozhodnutím tyto akty nezrušil. Žalovaný i prvoinstanční orgán tedy jednaly v rozporu se zákonem, když tvrdí, že došlo ke změně právního stavu a podmínek provozu MVE Radešov. Žalovaný původní nakládání s vodami podle doložených dokladů žádným způsobem nezpochybňuje. Uvádí však, že vodoprávní úřad prováděl kontrolu na místě stavby vodní elektrárny s tím, že osazená vodní značka slouží pro kontrolu povoleného nakládání s vodami a pokud vlastník vodního díla manipuloval jinak, pak nakládal s vodami v rozporu s povolením, resp. využíval část průtoku bez povolení. Uvádí, že ze spisu je zřejmé, že podmínky pro osazení cejchů žalobce splnil a zahrnul jejich dodržování do manipulačního řádu pro MVE Radešov. Z výše uvedeného žalovaný dovodil, že jediným možným způsobem kontroly dodržování vydaného povolení k nakládání s vodami jsou osazené vodní značky. Poukazuje na to, že správní delikt se váže na neplnění rozhodnutí Okresního úřadu Klatovy, referátu životního prostředí, ze dne 26.11.2002, č.j. ŽP 1825/2002, které právní stav a podmínky provozu změnilo. Není údajně rozhodnutí, že v rozhodnutí Okresního úřadu Klatovy ze dne 26.11.2002 není uvedeno konkrétní ustanovení týkající se nakládání s vodami, podstatné je, že toto rozhodnutí je v právní moci více jak 8 let. Žalobce konstatoval, že se domnívá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť odkazuje na rozhodnutí Okresního úřadu Klatovy, referátu životního prostředí, ze dne 26.11.2002, č.j. ŽP 1825/2002, které ve výroku nemá žádné ustanovení o povolení k nakládání s vodami. Tedy žalobce se nemohl dopustit správního deliktu vyplývajícího s tohoto rozhodnutí. V čemž lze spatřovat podstatu, že předmětné rozhodnutí je v právní moci více než 8 let, z napadeného rozhodnutí nevyplývá. Pokud se žalovaný dovolává manipulačního řádu, pak je nutné konstatovat, že platnost manipulačního řádu skončila ke dni 31.12.2007. Vodoprávní úřad nový manipulační řád následně neschválil, tedy v době kontroly dne 22.4.2010 nebyl k dispozici žádný

dokument, podle něhož by vodoprávní úřad mohl kontrolovat dodržování povoleného nakládání s vodami. Prvoinstanční vodoprávní úřad ve svém rozhodnutí o pokutě uvádí, že se domnívá, že přestože skončila platnost manipulačního řádu, lze ho použít pro prokázání postoje vlastníka elektrárny k množství povrchových vod max. 4 m³/s na vtoku do náhonu. Žalobce namítal, že žalovaný, tak prvoinstanční orgán, porušily zásadu legality tím, že postup správních orgánů musí být v souladu s právními předpisy, správní orgán může rozhodovat nebo činit jiné úkony, jen pokud mu to zákon umožňuje, a způsobem, který zákon předpokládá. Celý průběh řízení včetně rozhodnutí musí být v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Správní orgán svým rozhodnutím porušil rovněž ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu, podle něhož správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Jde o zásadu zákazu zneužívání správního uvážení, která je jedním z pilířů právního státu a implementuje do našeho právního řádu zásadu obsaženou v doporučení (80) 2 Výboru ministrů RE pro členské státy týkající se správního uvážení. V praxi to znamená, že správní orgán je při aplikaci zákona v rámci jím stanoveného rozmezí výslovně vázán v první řadě gramatickým výkladem konkrétního ustanovení a záměrem zákonodárce. Dalším limitujícím kritériem omezujícím správní uvážení jsou zásady hmotné a procesněprávní logiky. Správní orgán nesmí konkrétnímu ustanovení v praxi podsouvat v rámci správního uvážení jiný význam, než který sledoval zákonodárce. Vodoprávní úřad při výkladu neurčitých právních pojmů a při aplikaci zákona je vázán příslušnými ustanoveními zákona a daným zákonným rámcem. Meze volného uvážení může do určité míry upravovat ústřední správní úřad prostřednictvím metodiky nebo výkladových stanovisek. Správní úřad nesmí překročit pravomoc svěřenou mu zákonem nebo na základě zákona. Přestože žalobce na tyto skutečnosti ve svém odvolání upozorňoval, odvolací orgán na tyto námitky reagoval pouhým konstatováním, že podané odvolání je opožděné a nejsou splněny podmínky pro zahájení přezkumného řízení, popř. pro povolení obnovy řízení.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na svém právním názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a to, že odvolání jako opožděné správně zamítl a správně neshledal, že by byly dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. V souladu s ustanovením § 92 správního řádu nepřezkoumával soulad prvoinstančního rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, ale zkoumal, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Žalovaný neshledal, že by byl dán důvod pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení ani pro vydání nového rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že rozhodnutím Okresního národního výboru v Klatovech ze dne 14.12.1972, č.j. Vod. 8506/72-404, bylo Západočeským energetickým závodům, n.p., potvrzeno vodní oprávnění k odběru vody na dobu, po kterou bude elektrárna sloužit svému účelu. V rozhodnutí se uvádí, že výroba elektrické energie je zajišťována provozem jediné Kaplanovy turbíny. Pokud bylo tímto rozhodnutím potvrzeno vodní oprávnění k odběru vody na dobu, po kterou bude elektrárna sloužit svému účelu, je jasné, že vodoprávní úřad zamýšlel udělit povolení jen funkční elektrárně, tedy elektrárně s jednou turbínou v provozu. Vzhledem k tomu, že výměr umožňoval maximální spotřebu vody levostranné turbíny 4,11 m³/s, bylo tímto rozhodnutím, ač zde nebylo uvedeno konkrétní množství povrchových vod, potvrzeno maximální množství vody, které bylo povolené na levostranné, tedy funkční turbíně. Ve vodohospodářském vyjádření Okresního úřadu Klatovy ze dne 11.11.1996, č.j. ŽP 2876/96-231-2V, které se vztahovalo k zamýšlenému nahrazení dvou turbin MT 5 jedinou turbinou, se

správní orgán vyjádřil, že je povolen odběr pro provoz pouze jediné kaplanovy turbíny. Rozhodnutím Okresního úřadu Klatovy zn. ŽP/2926/99 ze dne 11.1.2000 bylo uděleno dodatečné povolení ke zřízení vodohospodářského díla, a to k osazení přímoproudé horizontální kaplanovy turbíny HH 860, a to z důvodu, že žalobce bez stavebního povolení vyměnil dvě turbíny MT 5 za turbínu HH 860 o hltlosti $3\text{ m}^3/\text{s}$. Správní orgán uložil žalobci osadit vtok do náhonu cejchem omezujícím maximální povolený odběr povrchové vody v množství $4\text{ m}^3/\text{s}$. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že po provedení osazení vodních značek bude moci být prováděna kontrola povoleného nakládání s vodami. Stanovením podmínky č. 1 v tomto rozhodnutí, tedy povinnosti osadit cejch na vtoku do náhonu omezující maximální povolený odběr povrchové vody v množství $4\text{ m}^3/\text{s}$, bylo změněno dřívější povolení k nakládání s vodami. Toto rozhodnutí je stěžejním rozhodnutím ve věci, protože ať už jakékoliv dřívější rozhodnutí, tedy výměry z roku 1930 nebo rozhodnutí Okresního národního výboru Klatovy z roku 1972, stanovily povolení k nakládání s vodami jakkoliv, tímto rozhodnutím došlo ke změně povolení k nakládání s vodami a byl povolen maximální odběr povrchové vody v množství $4\text{ m}^3/\text{s}$. Není možné uvažovat tak, že se stanovení maximálního možného odběru vody vztahuje pouze na jednu (právě povolovanou) turbínu, vztahuje se na celou elektrárnu. Sám žalobce v žalobě hovoří o tom, že nakládání s vodami se vždy povoluje na celé vodní dílo vodní elektrárny, nikoliv na část vodního díla či jednu turbínu. Zatímco se žalobce domnívá, že se jedná o logický rozpor v právním uvažování žalovaného, žalovaný je přesvědčen, že povolení k nakládání s vodami bylo uděleno v roce 1972 celé funkční elektrárně a stejně tak bylo učiněno v roce 2000, tedy postup rozhodujících orgánů byl zvolen totožný. Žalobce v žalobě brojí proti rozhodnutím Okresního úřadu Klatovy ze dne 11.1.2000, zn. ŽP/2926/99. Uvádí, že pokud toto rozhodnutí neobsahovalo odkaz na § 8 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, nemůže se jednat o rozhodnutí o nakládání s vodami. Žalovaný k tomu uvedl, že z obsahu rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se jedná o povolení nakládání s vodami. Jasně je stanoven maximální možný odběr povrchové vody a povinnost osadit cejch na vtoku do náhonu. Žalovaný konstatoval, že je přesvědčen o tom, že povinnost osazení cejchu omezujícího maximální možný odběr vody je jasným projevem toho, že správní orgán svým rozhodnutím zamýšlel povolit nakládání s vodami konkrétním způsobem a stanovil i způsob, jak bude možné toto nakládání kontrolovat. Úmysl správního orgánu povolit nakládání s vodami vyplývá i z toho, že byla uložena povinnost předložit ke kolaudačnímu řízení manipulační řád, který bude zahrnovat aktuálně provedená opatření. Z tohoto manipulačního řádu schváleného Okresním úřadem v Klatovech dne 9. 1. 2001 pod č.j. ŽP/2261/2000 a platného do 31. 1. 2006 vyplývá, že byl osazen cejch na vtoku do náhonu ke kontrole dodržování maximálního povoleného odběru vody v množství $4\text{ m}^3/\text{s}$. Osazení tohoto cejchu bylo provedeno samotným žalobcem. Přestože manipulační řád již není platný, lze z něj usuzovat záměr správního orgánu i samotného vlastníka vodní elektrárny k stanovení povoleného množství povrchových vod. Také z dokumentace „Kontrolní cejchy pro MVE Radešov“ ze dne 30.6.2000 vypracované na základě požadavku Okresního úřadu Klatovy uvedeném ve shora uvedeném rozhodnutí, vyplývá, že maximální odebírané množství vody pro MVE Radešov jsou $4\text{ m}^3/\text{s}$. Dle právního názoru žalovaného je jediným účelem osazených vodních značek kontrola dodržování vydaného povolení k nakládání s vodami, tedy kontrola úrovně hladiny u osazených vodních značek. Sám žalobce v době řízení k dodatečnému povolení stavby v roce 2000 podal žádost o povolení zvýšení odběru vody o $3\text{ m}^3/\text{s}$, tedy na $7\text{ m}^3/\text{s}$. Nakonec tuto žádost vzal zpět z důvodu, že technický stav jezu a přívodního náhonu neumožňuje odebrat větší než dosud povolené množství vody. Sám žalobce byl tedy přesvědčen, že množství vody, které má povoleno odebírat, je $4\text{ m}^3/\text{s}$. Uvedené rozhodnutí Okresního úřadu Klatovy nabylo právní moci dne 1.2.2000, aniž by se žalobce proti tomu

rozhodnutí odvolal nebo využil proti němu nebo jemu předcházejícímu řízení jiný opravný prostředek. Pokud byl žalobce přesvědčen, že se nejednalo o rozhodnutí o nakládání s vodami, není žalovanému jasné, podle čeho by s vodami tedy nakládal, když výměry z roku 1930 pravděpodobně k dispozici neměl a rozhodnutí z roku 1972 přesné vymezení maximálního odběru vody neobsahuje. Kolaudačním rozhodnutím ze dne 26.2.2002, č.j. ŽP/1825/2002, povolil Okresní úřad Klatovy žalobci užívání stavby vodního díla turbíny HH 860 a schválil manipulační řád pro MVE Radešov. V rozhodnutí je stanoveno, že vodní dílo bude užíváno v souladu s podmínkami a povinnostmi obsaženými v rozhodnutí Okresního úřadu Klatovy ze dne 11.1.2000, č.j. ŽP 2926/99, a udržováno tak, aby nedocházelo k ohrožování bezpečnosti osob, majetku ani vodohospodářských a jiných chráněných zájmů. Žalovaný uzavřel, že je přesvědčen, že předložené dokumenty nemají vliv na správní delikt, který se váže na nesplnění rozhodnutí Okresního úřadu v Klatovech ze dne 11.1.2000, č.j. ŽP/2926/99, a ze dne 26. 11. 2002, č.j. ŽP/1825/2002, kterým se změnil právní stav a podmínky provozu MVE Radešov. Předložené dokumenty neprokazují, že žalobce má právo nakládat s vodami ve stejném množství, jaké bylo povoleno v roce 1930 pro dvě turbíny. Žalovaný je přesvědčen, že přezkoušení vodních oprávnění ze dne 14.12.1972, č.j. VOD. 8506/72-404, potvrdilo vodní oprávnění v rozsahu, který tehdy umožňovalo stávající vybavení elektrárny, což byla jen jedna funkční turbína. Správní orgán však vycházel z rozhodnutí Okresního úřadu Klatovy ze dne 11.1.2000, č.j. ŽP/2926/99, které dosavadní povolení k nakládání s vodami změnilo. Z toho vyplývá, že doložení výměrů zemského úřadu žalobcem není doložením nové skutečnosti a nenaplnňuje tak předpoklady pro obnovu řízení ve věci uložení sankce.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že úvahy žalovaného nemají žádného právního podkladu. Předně je nutné uvést, že v rozhodnutí Okresního národního výboru v Klatovech ze dne 14.12.1972, č.j. Vod. 8506/72-404, není uvedeno, že v té době byla v provozu levostranná turbína. Pouze se konstatuje, že zde byla v provozu jedna Kaplanova turbína. Dle výměru Zemského úřadu v Praze čís. 269,239 ai 1930/ 30-1424/5 ai 1929 ze dne 22.5.1930 na straně druhé v třetím odstavci je zcela jasně uvedeno, že nová turbína Kaplanova byla vestavěna podle projektu na místě druhé a třetí staré turbíny, vpravo od staré turbíny, která jest ještě v provozu. Stávající turbíny byly označovány jako turbína sub 2 a 3, na rozdíl od nové turbíny, která byla označena jako Kaplanova turbína (viz. konec prvního odstavce na straně 4 výměru Zemského úřadu v Praze čís. 506.739 ai 1929/ 30.1424/2 ai 1929 ze dne 17.2.1930). Tedy tvrzení žalovaného je zřejmě záměrně nepravdivé či zkreslené, neboť tyto doklady měl k dispozici. Z daného rovněž vyplývá, že tato Kaplanova turbína měla hltnost 5 m³/s. Rovněž tvrzení, že vodoprávní úřad zamýšlel udělit povolení jen funkční elektrárně, tedy elektrárně s jednou turbínou v provozu, je zcela nelogické a v rozporu správními předpisy. Vodní zákon č. 11/1955 Sb. ve svém ustanovení § 35 uvádí, že dosavadní vodní oprávnění se musí přihlásit nejdéle do jednoho roku po počátku účinnosti tohoto zákona u výkonného orgánu příslušného krajského národního výboru. Včas nepřihlášená vodní oprávnění zanikají bez náhrady. Ustanovení § 48 odst. 3 vládního nařízení č. 14/1959 Sb. stanoví, že podle výsledků přezkoušení vodních oprávnění a podle potřeb vody v rámci výhledového plánu vodohospodářský orgán dosavadní vodní oprávnění buď potvrdí, nebo je v novém rozhodnutí změni a upraví podle potřeby vodohospodářských zájmů v celém povodí. V daném případě bylo vodní oprávnění elektrárny Radešov výslovně potvrzeno, tedy nikoli změněno, jak se žalovaný domnívá, a proto vodní právo z roku 1930 nadále trvá v plném rozsahu. Ze strany žalovaného, ale i prvoinstančního orgánu, jde o zneužití zásady správního uvážení podle ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu, jakož i zásady legality podle ustanovení

§ 2 odst. 1 správního řádu. Žalobce dále namítl, že předmětné rozhodnutí Okresního úřadu Klatovy ze dne 11.1.2000 řešilo pouze dodatečné povolení ke zřízení vodohospodářského díla, a to osazení přímoproudé horizontální Kaplanovy turbíny HH 860 a schválení manipulačního řádu. Toto rozhodnutí bylo řešeno dle stavebního zákona č. 50/1976 Sb. a dle § 9 odst. 1 vodního zákona č. 138/1973 Sb. Nakládání s vodami však zákon o vodách řeší v jiném paragrafu, a to v § 8. V ustanovení § 9 odst. 2 vodního zákona č. 138/73 Sb. se stanovilo, že vodohospodářský orgán v povolení vodohospodářského díla stanoví povinnosti, popřípadě podmínky, za kterých se uděluje. Podle potřeby uloží žadateli o povolení zřídit vodní značku (cejchy popřípadě předložit mu ke schválení návrh manipulačního nebo provozního řádu vodohospodářského díla). Jako podmínku č. 1 pak v rozhodnutí vodoprávní úřad uvádí, že na výše uvedeném vodohospodářském díle, tj. dle výroku nově osazené kaplanovy turbíny HH 860, osadit cejch na vtoku do náhonu omezující max. povolený odběr vody v množství 4,0 m³/s. Takovéto rozhodnutí se nedá vykládat tak, že stanovením cejchu vodoprávní úřad zamýšlel změnu povolení nakládání s vodami. Pokud by tomu tak bylo, musel by vodoprávní úřad ve výroku rozhodnutí uvést, že jde o změnu povolení nakládání s vodami podle ustanovení § 11 vodního zákona č. 138/73 Sb., kde jsou uvedeny možnosti a důvody změny, a toto řádně odůvodnit (§ 11 Změny a zrušení povolení – Vodohospodářský orgán může z vlastního podnětu nebo na návrh po provedeném řízení jím vydané povolení změnit, popřípadě zrušit, vyžadují-li to vodohospodářské nebo jiné důležité zájmy společnosti, dojde-li ke změně skutečností rozhodnutých pro udělení povolení, zejména přesahuje-li rozsah povolení trvale potřebu oprávněného, nedodržuje-li oprávněný opětovně podmínky povolení, popřípadě povinnosti stanovené v něm vodohospodářským orgánem, nevyužívá-li oprávněný povolení bez zvláštního důvodu po dobu delší 2 let, dochází-li při povolené činnosti k porušování ustanovení tohoto zákona nebo k podstatnému poškozování oprávněných zájmů jiných). Žalobce konstatoval, že se domnívá, že toto rozhodnutí je zcela zmatečné a fakticky nepřezkoumatelné a mělo být jako takové zrušeno. Nikdo jej však odvoláním nenapadl a proto jej v současné době již nelze ani změnit ani zrušit. Zmatečné však zůstává nadále. Již toto rozhodnutí OÚ Klatovy ze dne 11.1.2000, č.j. ŽP 2926/99, založilo ve svém odůvodnění omyl v tom, že vodoprávní úřad zde odkazuje na rozhodnutí bývalého ONV Klatovy ze dne 14.12.1972, č.j. Vod 8506/72-404, kde konstatuje na str. 3 v prvním odstavci, že tímto rozhodnutím bylo vydáno povolení k nakládání s vodami ve výši hltnosti Kaplanovy turbíny 4 m³/s. Tato nepravda je již zmíněna v bodě 1. Protože vodoprávní úřad se „domníval“, že povolené množství vody je hltnost Kaplanovy turbíny 4 m³/s (údajně levostranná turbína), stanovil tedy cejch na tuto hranici, která ve své podstatě však nic neřeší. Proto tedy také neměnil povolení nakládání s vodami, pouze v odůvodnění konstatuje tuto nepravdu. Tvrzení žalovaného o změně nakládání s vodami rozhodnutím Okresního úřadu Klatovy ze dne 11.1.2000, č.j. ŽP 2926/99, tak nemá žádného právního podkladu a je zcela nepravdivé. Žalobce dále uvedl, že žalovaný poukazuje na to, že žalobce neměl jasno, jaké skutečně povolené nakládání má, a že fakticky žádal o navýšení povolení k nakládání s vodami při změně technologie. K tomu je jediné vysvětlení, a to že žalobce předmětnou malou vodní elektrárnu koupil v privatizaci, kde stát mu garantoval řádný právní stav věci, a žalobce ji tedy užíval v dobré víře. Posléze to již bylo v režii vodoprávního úřadu, který trvale žalobce uváděl v omyl a fakticky jej šikanoval. Jedním ze šikanózních řízení bylo udělení pokuty za nedodržení smyšleného nakládání s vodami, o němž se zmiňuje i vodoprávní úřad ve svém rozhodnutí ze dne 11.1.2000, ŽP 2926/99, na str. 2 druhý odstavec odůvodnění. Dalším důvodem byly velmi časté změny ve správních orgánech a jejich působnosti. Často docházelo k rušení některých správních orgánů (ONV a pod.) a vznikaly jiné. Značným nedostatkem je fakticky nemožné zjistit stav založený před mnoha lety, neboť archívy se

stěhovaly, slučovaly, rušily a pod. Mnoho spisů se trvale ztratilo, mnoho jich je nalézáno tam, kde by je nikdo nehledal. V archivnictví je značný zmatek stejně tak, jako ve správě státu. Je to i vinou vodoprávního úřadu, který, ačkoli je mu to zákony uloženo, nevede řádnou evidenci vydaných povolení k nakládání s vodami. Bylo v možnostech vodoprávního úřadu povolení dohledat, pokud by sám projevoval zájem. Žalobce dále doplnil, že povolení k nakládání s vodami se nikdy nevydávalo a nevydává pro jednotlivé turbíny, ale vždy pro celou vodní elektrárnu. Proto žalobci není jasné, jakými úvahami žalovaný dochází k názoru, že oním přezkoušením z roku 1972 se nakládání s vodami vztahovalo pouze na jednu turbínu a že původní vodní právo bylo tímto změněno. V tomto rozhodnutí vodoprávní úřad pouze konstatoval, že je v provozu pouze jedna turbína. Jak již bylo uvedeno, tímto rozhodnutím o přezkoušení tohoto vodního díla došlo k výslovnému potvrzení stávajícího povolení k nakládání s vodami, nikoli změně, a to bez ohledu, kolik je v dané době turbín v provozu. Nemůže tedy žalovaný tvrdit něco, čím rozhodnutí není. Žalobce konstatoval, že z toho důvodu se domnívá, že předložené dokumenty, které byly nalezeny v archívu, mají zcela zásadní vliv na posouzení řízení o správním deliktu. Jedná se o zcela nové, dosud vodoprávnímu úřadu i žalobci neznámé důkazy zásadního významu, a proto k nim měl žalovaný takto přistupovat a nařídit obnovu řízení ve věci uložení pokuty.

Vzhledem k tomu, že žalobce souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, přičemž byl ve výzvě poučen o tom, že nevyjádří-li nesouhlas s takovým projednáním věci, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

Výkladem ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu se Nejvyšší správní soud zabýval v několika svých rozhodnutích.

V rozsudku ze dne 4.8.2006, č.j. 8 As 1/2005-165 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud uvedl, že „*po provedených úvahách lze uzavřít, že zkoumání odvolání z hlediska toho, zda neodůvodňuje obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení, následuje až poté, co odvolací orgán odvolání zamítne. Nelze mu tedy vytýkat, že rozhodnutí v tomto směru dostatečně neodůvodnil. Pro úplnost lze dodat, že závěry, k nimž se Nejvyšší správní soud právě dobral, jsou totožné s novou právní úpravou založenou zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád (srov. § 92 odst. 1 tohoto zákona)*“.

V rozsudku ze dne 12.8.2010, č.j. 1 As 31/2010 – 188, Nejvyšší správní soud v bodě 7 dopěl k závěru, že „rozsah přezkumu rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání pro opožděnost plně odpovídá konstantní a ustálené judikatuře. Podle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 5. 12. 2003, čj. 5 A 14/2002 - 35, publ. pod č. 287/2004 Sb. NSS, je rozhodnutí správního orgánu podle § 60 starého správního řádu (zákon č. 71/1967 Sb., srov. dnes obdobně § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. – nový správní řád) rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Soudem ale může být přezkoumáno pouze z hlediska, zda bylo odvolání žalobce důvodně zamítnuto jako opožděné či nikoliv, tedy zda žalobce jako odvolatel byl či nebyl zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. 8 As 51/2006 - 105, je krajský soud v těchto případech oprávněn v mezích žalobních bodů zkoumat pouze to, zda se skutečně jednalo o odvolání opožděné, a zda byl tudíž žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu“.

V rozsudku ze dne 27.5.2010, č.j. 5 As 41/2009 – 91, Nejvyšší správní soud uvedl, že „rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřipustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřipustného odvolání současně potvrzováno. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Soud se se závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje.

Výrok napadeného rozhodnutí je opřen o ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu. Napadeným rozhodnutím došlo k zamítnutí odvolání žalobce pro jeho opožděnost. Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí.

Jak vyplývá z ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu, v případě, kdy správní orgán shledá odvolání opožděným, nemůže vydat jiné rozhodnutí než, že opožděné odvolání zamítne. Rozhodnutí o zamítnutí odvolání je pak v souladu se zákonem, pokud odvolání bylo skutečně opožděně podáno. Naopak v případě, kdy došlo k zamítnutí včasného odvolání pro opožděnost, je rozhodnutí o zamítnutí odvolání nezákonným.

Žalobce tudíž mohl být se žalobou úspěšný toliko tehdy, pokud by se mu podařilo prokázat, že jeho odvolání bylo včasné. Jak však vyplývá ze žaloby i repliky, žalobce správnost závěru žalovaného o opožděnosti odvolání vůbec nezpochybňoval. Žalobci se tudíž nepodařilo prokázat, že jeho odvolání bylo včasné, tudíž neprokázal, že je napadené rozhodnutí nezákonné. Za této situace soud nemohl shledat žalobu důvodnou.

Skutečnost, zda jsou či naopak nejsou v případě žalobce dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu se soud nemohl zbývat důvodností či nedůvodností námitek žalobce zpochybňujících toliko závěr žalovaného o tom, že v daném případě nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí.

Věta druhá ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu sice odvolacímu orgánu ukládá po zamítnutí odvolání pro opožděnost povinnost zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, avšak ať odvolací orgán dospěje k jakémukoli závěru o naplnění podmínek pro aplikaci těchto mimořádných opravných prostředků, nemění to nic na zákonnosti jeho výroku o zamítnutí odvolání pro opožděnost. I v případě, že odvolací orgán shledá předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nepřistoupí k nevydání, resp. ke zrušení rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost. V souladu s větou třetí ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu odvolací orgán v takovém případě pouze opožděné odvolání posuzuje jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

Z ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu dokonce nelze dovodit ani to, že by podstatnou náležitostí rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost mělo být uvedení závěrů odvolacího orgánu o tom, zda na podkladě obsahu opožděného odvolání jsou či nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Uvedení těchto závěrů v odůvodnění rozhodnutí se však jeví jako vhodné, neboť jinak by se o nich odvolatel vůbec nedozvěděl. Ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu totiž odvolacímu orgánu samostatně o výsledku svého posouzení jakkoli informovat. Uvedením zmíněných závěrů v odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost získává odvolatel jasnou informaci o tom, že pokud chce některým z mimořádných opravných prostředků brojit proti rozhodnutím správních orgánů, musí podat samostatný podnět k přezkumnému řízení, žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

V případě žalobce žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobci sdělil, že neshledal předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení ani pro vydání nového rozhodnutí. Toto sdělení není negativním rozhodnutím o podnětu k přezkumnému řízení, žádosti o obnovu řízení ani žádosti o vydání nového rozhodnutí. Takový výrok není součástí výroku napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu také není možné tento neexistující výrok správního rozhodnutí podrobit soudnímu přezkumu. Žalobci tudíž nic nebrání v tom, budou-li pro to splněny zákonné podmínky, aby z důvodů jím tvrzených podal podnět k přezkumnému řízení, žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

Soud neprovedl žalobcem navržené důkazy napadeným rozhodnutím, rozhodnutím Okresního úřadu Klatovy ze dne 11.1.2000, č.j. ŽP 2926/99, a ze dne 26.11.2002, č.j. ŽP 1825/2002, spisem prvoinstančního orgánu ani výsledkem účastníků, neboť provedení těchto důkazů nebylo třeba k posouzení důvodnosti žaloby.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný vzdal práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 31. ledna 2012

JUDr. Jana Daňková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová